

A woman with long, wavy red hair is seen from behind, sitting on a wooden swing. She is wearing a light-colored, sleeveless dress. The swing is suspended by two ropes. The background is a warm, golden sunset or sunrise over a body of water, with trees and foliage visible. The sky is filled with soft, glowing light and some faint, sparkling particles. The overall mood is serene and contemplative.

ILANA

TOMÁŠ SVOBODA

ILANA

Tomáš Svoboda

Na celém světě jen ona jediná dokázala milovat bez nenávisti.

Lord Protektor

„Haló!“

„...“

„Ahoj.“

„...“

„Chi, chi, neboj, už je to pryč.“

„...“

„Já tě strašit nebudu. Nechci tě strašit...“

„...“

„...i když bych mohla. Ha, ha, ha...“

„...“

„Už se nevrátí. Nemůžou. Jsem tady s tebou a já vím, jak na ně.
Věř mi.“

„...“

„Vím, že nemůžeš mluvit.“

„...“

„Mluvit?! Tady se přece nemluví. Proto nemůžeš mluvit. Myslíš si,
že bys měla, ale tady se nemluví.“

„...“

„Cítíš? Cítíš to? Bála ses. Hrozně moc. Já se nebála, protože jsem
cítila tebe...“

„...“

„...a ty teď cítíš mě. Už se nebojíš. To je ten správný jazyk. Tady
se cítí, nemluví. Jen se cítí. Hi, hi, ne nose. Ani dotekem. Cítíš to.
Já to vím. Cítím tě stejně.“

„...“

„Budu tady s tebou. Neboj, neodcházím. Budu tady, dokud se neprobudíš.“

„...“

„Ano, přesně tak, spíš. Je zvláštní vědět, že spíš. Spíš a nic tě neruší, kromě tebe. Hi, hi, hi...“

„...“

„Jak se jmenuješ?“

„...“

„Řekni, prosím... hi, hi.“

„...“

„Nedovolím to, věř mi. Jsem tady a tvé noční můry jsou pouhou samotou. Nenechám tě samotnou. Bojí se, protože dohromady jsme silné. Cha, cha, cha... noční můra se nemůže bát. Bojíš se ty. Ale už nejsi sama. Budu tady s tebou, dokud se neprobudíš...“

Paprsek světla ji zašimral na nose. Kdesi ve vesnici se rozkokrhal kohout, až se Ilana s trhnutím probudila.

Cestou do práce přemýšlela nad zvláštním snem, který se jí tu noc zdál. Noční můra byla tak povědomá, ale popsat ji nebylo nikdy v jejích silách. Cítila se stísněná, vyděšená, spatřovala obrazy podivných lidí a někdy v nich viděla Noela. Noela, který odcházel... odcházel a nevracel se. Jenže tuhle noc byla vytržena ze stínu a zalilo ji hřejivé teplo. Jako by ji někdo objal. Silně, a přesto tak něžně. Promlouval k ní hlas. Dívčí hlas, jenž se smál a veselil. Pamatovala si

každé slovo, stejně jako v běžném rozhovoru. Když se vzbudila, usmívala se od ucha k uchu. Prostě jen tak, ani nevěděla proč.

Svižným krokem procházela zpustošenou vesnicí k pevnosti tyčící se na kopci. Už z dálky byla šedivě nepěkná a z blízka odpuzovala ještě víc. Zdejší susan se pramálo zajímal o své poddané, ale jako jediný mohl nabídnout aspoň nějakou práci. Odvrátila zrak od žebráků živořících kousek od cesty a natahujících ruce pro kousek chleba. Každý den potkávala stejné tváře. Zdálo se jí, že se nikdy nehnuli z místa. Doba byla zlá, ale vždycky mohlo být hůř, tak to Ilaně říkávala matka.

„Jestli byla doba zlá i za ní, tak jakápak je teď?“ pomyslela si a dál pospíchala rozbitými ulicemi.

Ve vzduchu se vznášel pach spáleného masa a s každým metrem blíž k pevnosti sílil. Další zajatci byli odsouzeni k smrti. Milosrdenství se nedočkal nikdo, kdo jednou skončil ve věznicích susana, protože on byl vládcem z Boží milosti a Bůh trestá neposlušné, kteří zbloudili a uctívali falešného boha. Ilana se pokřižovala. S hlubokým sebezapřením šla dál, ačkoliv zápach byl nesnesitelný.

„Ilano, musíš být opatrná. Dneska tvou neschopnost vyřešíme pouze srážkou ze mzdy, ale jestli se to bude opakovat, budu muset přistoupit k přísnějšímu trestu, rozumíš?“

„Ano, pane Celebe. Děkuji za vaši shovívavost, moc si jí vážím.“
S hlubokými poklonami vycouvala z kanceláře správce.

„Přísnější trest? I tak nebudu mít skoro nic,“ posteskla si Ilana. „Hnusnej úlisnej hade!“ Měla slzy na krajíčku. Se zkrivenou tváří se převlékla z pracovního oděvu do ošuntělých šatů a za stmívání se vydala vesnicí domů. Ve vzduchu stále visel zápach spálených těl.

„Ahoj, jak ses dneska měla?“

„Eliasi! Ach, promiň, vylekals mě.“

„To já se omlouvám, nechtěl jsem tě tak překvapit.“

„Co tady děláš?“

„Šel jsem okolo. Potřeboval jsem si pročistit hlavu a jak jinak než pěknou procházkou.“

Ilana se rozhlédla kolem svého domu. Kdyby mohla, utekla by daleko od té žumpy. Rozpadající se stavení bylo už dlouho zanedbávané a okolní domy na tom nebyly o nic líp.

„Bude se ti aspoň dobře spát. Čerstvý vzduch dělá divy.“ Chtěla jít do postele. Připozdívalo se a únava s ní málem praštila o zem. Nemotorně se usmála a již brala za kliku.

„A ty už spíš lépe?“

Ilana se zarazila. Za celý den si nevzpomněla na zvláštní sen, ale Elias ho dokázal vytáhnout z hlubin vědomí. „Ano,“ po chvilce zamyšleně zašeptala.

„To jsem rád. Nepotřebuješ náhodou něco? Mohl bych...“

„Mluví k tobě někdy sny?“ zarazila Eliase otázkou.

Elias se usmál. „No asi jo. Ráno teda nevím, co se v nich říká, ale ano. Proč se ptáš?“

„Chci jít spát. Dobrou noc.“

„Ilano,“ zastavil ji silným stiskem ramene, „jsi tady tak sama. Kolik je to už let? Čtrnáct? Je to tu...“ zarazil se a přešel pohledem po zpusťované vesnici, „...ponuré. Mám o tebe starost.“

„Prosím, Eliasi, kolik je to let, kdy jsi mi tohle začal říkat.“

„A nepřestanu s tím, než si uvědomíš, že mám pravdu.“

„Nemáš!“ štěkla popuzeně. Zhluboka se nadechla, aby se uklidnila. „Prosím, odejdi.“

„Ničí tě to tady...“ slyšela ještě, než zabouchla dveře, až se od země zvedl oblak prachu.

Stanula v temné komůrce. Dýchala zhluboka rozrušením. Hlava se jí točila únavou, a navíc ještě ani nic nejedla. Ponížene sklopila hlavu. Měl pravdu. Sotva se držela při jakž takž únosném životě a se srážkou ze mzdy to bude o dost těžší.

„Jsi smutná.“

„...“

„Cítíš mě?“

„...“

„Já vím, že ano. Naučím tě mluvit jazykem pocitů, chceš?“

„...“

„Proč jsem zase tady?“

„...“

„Jak to, že vím, co říkáš, ačkoliv pocity vážnou? Chi, chi, umím předvídat. Ale teď pššš! Přestaň myslet jako člověk. Přestaň myslet úplně. Jenom vnímej. Vnímej mou podstatu.“

„...“

„Ale já jsem tady!“

„...“

„No tady! Tam ani náhodou.“

„...“

„Cha, cha, dělám si legraci. Jsem všude, ale můžu být tam i tady nebo jinde. Co třeba teď?“

„Oh...“

„Cítím tě! JÉ! Konečně to začínáš chápat. Není to těžké, že? Jen nad tím nesmíš moc přemýšlet.“

„Teplo...“

„Je příjemné, že? To je ono! Pocity jsou slova. Nebud' netečná. Bud' šíleně volná!“

„Jééé...“

„To byl můj pocit. To je šíleně volná!!!!!!“

„Bože, jééééééé...“

„Chaaa...“

„Kdo...“

„Moc ti to zatím nejde. Zkus větu. Jednotlivá slova jsou pro děcka.“

„Ty...“

„Nejsem dítě. Vidíš?“

„Dítě ty...“

„Já ti říkám, že dítě nejsem.“

„Vypadáš.“

„A co teď?“

„Bože!“

„Ha, ha, ha! Tohle jsem já. Přece bych ti nelhala.“

„Dítě!“

„Mé tělo možná. Ale už jen to, že jsem tady s tebou, dokazuje, že nejsem dítě. Jak se jmenuješ?“

„Ty?“

„Ne, ty mi to řekneš první, Ilano.“

„Nechápu! Ty víš? Ptáš?“

„Řekni to! Pociť to!“

„Co?“

„Tvé jméno!“

„Ilana.“

Před malou dívkou se z chaotické změti vynořila nahá postava ženy ve středních letech. Dívka se zeširoka usmívala a šibalsky na Ilanu mrkla.

„Jsem nahá!“ vykřikla vyděšeně a obraz nahoty se ještě víc zaostřil, aby dívka mohla cítit její slova.

„Tak s tím něco udělej. Tohle je tvůj sen,“ smála se rošťácky.

Ilana se zarazila. „Sny takovéhle nejsou.“

Vlna chladu se rozšířila do okolního neurčita. Mráz a temnota se rozprostřely kolem dvojice, ale nepohltily je úplně.

Dívka jen kroutila hlavou. „Jsou, když chceš, aby byly. Ale ty chceš, abysme umrzly.“

Ilana se rozklepala zimou. „Cítím zimu.“

„Překvapující? A co cítíš teď?“

„Jak to děláš?“ žasla, když se opět rozzářila ta hřejivá aura, která rozehřívala led i chmurné myšlenky.

„Nejsem sama. A ty už taky nebudeš.“

„Kdo jsi? Jak se jmenuješ?“

„Dojdi na to sama,“ popíchlá dívka zvědavou Ilanu.

„Ale jak?“

„Vyzvídej.“

„Snažím se o to, jestli sis nevšimla.“

„Zatím jsem si všimla jen ledového oblaku, co by v temnotě mohl konkurovat černé.“

„Chtěla bych to umět jako ty.“ S nataženou rukou se k ní přiblížila, aby se mohla dotknout její veselé tváře.

„Chtěla by ses nebát.“

„Ano.“

„Tak mě chyt' za ruku!“

Prudce otevřela oči do podmračeného rána. Vzrušením rychle oddechovala. Zavrtěla hlavou. Štípala se. Už nespala. Teda asi nespala. Plna energie vyskočila z postele s vyvaleným zrakem a rozzářeným úsměvem na rtech.
